

Restorasyon dönemi

Bilmem farkında mısınız? Ama biz ha babam kızlı-erkekli evler, Şivan Perwer-İbo düeti, dershaneler gibi iç politika tartışırken, Ankara dış politikada usul usul bir 'toparlanma' dönemine girdi.

"Değerli yalnızlık" yerine, Cengiz Çandar'ın (diplomata Temel İskit'ten ödünç aldığı terimiyle) dış politikada 'reset' dönemi başladı.

Her gün Mısır'da 'Darbeye darbe diyemiyorsunuz' diye Rabia işareti yapıp Batı'yı suçlamalar, Suriye nedeniyle BM'ye rest çekmeler, Maliki'ye çatmalar, İran'a göndermeler, AB'ye yüklenmeler kalmadı... Onun yerine Dışışleri Bakanı Davutoğlu, sessiz sedasız dünyanın çeşitli yerlerine giderek Ankara'nın son dönemde arasının açıldığı ülkelerle arayı düzeltmeye çalışıyor. Farkındaysanız Mısır'daki darbeyi destekleyen Körfez Arap şeyhliklerinden başladı; Suudi Arabistan'a gitti, ardından bir zamanlar neredeyse kanlı bıçaklı olduğumuz Irak, Avrupa ve bu hafta Washington...

Duyduğumuz kadarıyla Ankara son dönemde Mısır'daki yeni yönetimle de diyalog arayışına girdi ve Suriye'de radikal grupların hayatını zorlaştırmaya başladı.

Oysa aslında ne Suriye'deki iç savaş zulmü ne de Mısır'daki darbenin şiddeti azalmış değil!

Ancak belli ki üst üste gelen manidar açıklamalar, yabancı basında her gün çıkan Türkiye'nin Suriye'de el Kaide'yi desteklediği iddiaları, Hakan Fidan yazıları, medyada Türk demokrasisine yönelik eleştiriler, Körfez ülkelerinden gelen ekonomik uyarılar, Avrupa'yla esen soğuk rüzgarlar ve Suriye krizinin uzun soluklu olacağına dair işaretler, Ankara'yı dış politikada bir 'balans ayarı' yapmaya mecbur etti.

Ermenistan'la buzdolabına girmiş protokoller bile yeniden masada! Kıbrıs'ta AB kilidini açacak formül arayışındayız. Bırakın bölgesel konuları, haberler doğruysa, Çin füzesi alımını bile yeniden gözden geçiriyormuş hükümet...

Yakın zamana kadar adeta özgüven patlaması yaşıyan dış politika dili, şu aralar mütevazı bir 'kriz yönetimi' atmosferinde.

Bu, kötü değil yapılması gereken bir ayar. Ahlaken doğru yerde olsanız da, dış politika iç politikadaki özensiz üslubu kaldırmaz.

Dünyaya kafa tutmak, aynı anda komşularla kavgalı olmak, içerdeki tansiyonu dışarıya taşımak sürdürülebilir bir politika değildi. Bu yüzden hükümet bugün dış politikada bir kriz yönetimi ihtiyacı hissediyorsa, bunu yadırgamanın, küçümsemenin anlamı yok.

Merak ettiğim, dış politikada "reset" yapılıyorsa, tam olarak hangi dış politikaya dönüyoruz? Bir dostumun ifadesiyle "Davutoğlu'nun komşularla sıfır sorun politikasına mı, yoksa Abdullah Gül dönemi dış politikasına mı?"

Kayda değer bir soru. Ancak dünya son bir yıl içinde çok değiştı. 2013 yılında Ortadođu, uzunca bir süre düzelmeyecek biçimde karıştı. Bütün dengeler altüst ve doludizgin giden bir mezhep savaşı var. Haliyle, 'Irak Kürdistan bölgesi' dışında dönüp kucaklaşabileceğimiz, birlik olabileceğimiz bir coğrafya yok.

Bu durumda rasyonel olan, ikinci seçenek. Rotayı Ak Parti'nin ilk dönemi, yani Abdullah Gül'ün dışişleri bakanlığında istikamete çevirmek lazım. Bu da, Türkiye'yi yeniden Avrupa'ya çapalamak, içerde 'Batılı' demokrasi ve insan hakları normlarını yeniden hakim kılmak, dış politikayı iç politikadaki hamlelere içerdeki demokratikleşmeyle paralel hale getirmek demek.

Aslına bakarsanız bence bu seçenek kulağa hiç de fena gelmiyor. Sizce?